

میریام آوت
ترجمہ ی علی محمد حق شناس

رمان
به روایت
رمان نویسان

فهرست

پیشگفتار مترجم

۱

بخش یک، ماهیت داستان

(۲۰۰ - ۵)

۱. رمان و عنصر شگفتی

۷

درآمد

اقوال (۶۹ - ۳۶)

۳۶

در رد عناصر دور از ذهن و رمانتیک، ساموئل ریچاردسون

۳۷

هشدارى دربارهٔ عناصر فوق طبیعی، هنرى فیلدینگ

۴۰

نوسازی قصه به دست رمان نویس، تباياس اسمولت

۴۲

اوهام دلپذیر، سارا فیلدینگ

۴۲

طبیعت زیبا، ژان-ژاک روسو

۴۴

ترکیب عجایب با واقعیات، کلارا ریو

۴۵

قصه فاقد وحدت طرح است، توماس هالکرافت

۴۷

فرق رمان با قصه، کلارارویو

۴۸

پس غایبات مسلماً وجود دارند: ریچارد کمبرلند، سارا گرین

۵۰

حماسه ای به نثر، آنا لیتیشیا باربولد

۵۰

رمان، قصه، حماسه: سروالتر اسکات، مادام کوتن

قصهٔ تاریخی عناصر شگفت و محتمل را به هم درمی آمیزد:

۵۲

سروالتر اسکات، ناتانیل هاتورن

اقوال (۳۷۷ — ۳۵۹)

- ۳۵۹ رمان نویس باید داستانی برای گفتن داشته باشد، انتونی ترالوپ
 ۳۶۰ بهتر آن که هیچ داستانی در میان نباشد، گوستاو فلوبر
 ۳۶۱ در نوشتن به قصد چاپ هفته به هفته، چارلز دیکنس
 ۳۶۳ داستان باید که اندامواره ای یگانه باشد، توماس هاردی
 ۳۶۶ داستان، بچه بد ادای هنر، هنری جیمز
 ۳۶۷ داستان باید ناگزیر جلوه کند، فورد مدوکس فورد
 ۳۶۷ آه، بله — رمان داستان می گوید، ای.ام. فورستر
 ۳۷۰ در طرد طرح داستان، مری راسل میتفورد
 ۳۷۰ طرح: بی ارزش ترین بخش هر حکایتی، انتونی ترالوپ
 ۳۷۲ طرح قراردادی: یک اجبار مبتذل، جورج الیوت
 ۳۷۲ خواص شگفتی زای طرح، ای.ام. فورستر
 ۳۷۴ طرح: تکیه گاه رمان، آبی کامپتون-بارنت
 آغازها و انجامها: هنری فیلدینگ، چارلز دیکنس، جورج الیوت، آنتوان چخوف، فورد مدوکس فورد، آندره ژید

عامل زمان

درآمد ۳۷۸

اقوال (۳۹۵ — ۳۸۷)

- ۳۸۷ فیلدینگ آهنگ شتاب را تعیین می کند، هنری فیلدینگ
 جمع و جور کردن: مشکلی همیشگی و همیشه سهمگین، هنری جیمز
 ۳۸۹ تابعیت از «زمان ساعت بنیاد»، ای.ام. فورستر
 ۳۹۱ حضور گذشته در حال، مارسل پروست
 ۳۹۳

۲. فن روایت

درآمد

۳۹۶

اقوال (۴۵۳ — ۴۱۸)

- ۴۱۸ شیوه ترسل، شیوه ای نامناسب، هنری فیلدینگ
 ۴۱۸ شیوه ترسل، بسیار زنده تر و مؤثرتر، ساموئل ریچاردسون
 ۴۱۹ یک طرفه دیگر، هوراس ول پول
 برای نویسنده ترسل، و برای خواننده روایت دانای کل، ریچارد کمبرلند
 ۴۲۰ سه طرز داستان پردازی، آنا لیتیشیا باربولد
 ۴۲۱ شیوه ترسل، موضوعی کهنه، آنتوان چخوف
 ۴۲۵ برتریهای آرایش ترسلی، توماس هاردی
 ۴۲۶ خطرات روایت اول شخص، آنتونی ترالوپ
 ۴۲۶ فوران وحشتبار مکاشفه نفس، هنری جیمز
 ۴۲۹ دستکاریهای روایتگر در رمان تاریخی، ژرژساند
 ۴۳۰ راههای خوب فراوان برای داستان گوئی، جورج الیوت
 ۴۳۵ صورت چندان متنوع که محتوا، لئون تولستوی
 نوعی نظرگاه غیرمستقیم و کج رو: هنری جیمز، آرنولد بنت، ژوزف کنراد

۴۳۶ پیش راندن مهمتر از نظرگاه، ای.ام. فورستر

۴۴۱ نویسنده بیرون از گود: ریچارد کمبرلند، سروالتر اسکات، انتونی ترالوپ، چارلز دیکنس، گوستاو فلوبر، گی دو موباسان، هنری جیمز، فورد مدوکس فورد، ای.ام. فورستر، آندره ژید، آلدوس هاکسلی

۴۴۴

۳. شخصیت پردازی

درآمد

۴۵۴

اقوال (۵۰۶ — ۴۷۶)

- صفحه ساعت یا سازوکار داخل آن: هنری فیلدینگ، سارا فیلدینگ، ساموئل ریچاردسون، سروالتر اسکات

۴۷۶

- ۵۸۹ چگونگی می توان هم واضح بود و هم خوشاهنگ، آنتونی ترالوپ
۵۹۲ طبیعتمداری و سبک فخیم، امیل زولا
۵۹۳ درستی و دقت، گی دو مویاسان
۵۹۴ درزیادی صاحب سبک نبودن، توماس هاردی
۵۹۵ بافته ای مجلل و پراحساس، رابرت لوئی استیونسون
۵۹۷ صناعت نویسندگی، ژوزف کنراد
۶۰۱ کلمات تازه و رایج، فورد مدوکس فورد
۶۰۲ اندیشه هائی آبتن عواطف، آندره ژید
۶۰۳ اثرات تعطیلات آخر هفته ای طولانی، ای.ام. فورستر
۶۰۵ برابرنامه
۶۰۶ واژه نامه فارسی-انگلیسی
۶۱۳ فرهنگ کتب
۶۲۶ نامه های نویسندگان
۶۲۹ نامه های کسان و جایهای داستانی
۶۳۵ فهرست راهنما

۱. رمان و عنصر شگفتی

درآمد

در میان آثار همهٔ رمان‌نویسان سخنان بسیار در تأیید این گفتهٔ هاردی به دست می‌توان آورد که «هدف واقعی، ولی ناگفته، داستان لذت بخشیدن از رهگذر ارضاء عشق آدمی به عنصر نامعمول در تجربهٔ بشری است»؛ و نیز در تأیید این استدلال او که این مقصود هنگامی به بهترین وجه حاصل خواهد شد که رمان‌نویس بکوشد تا خواننده را قانع کند که قهرمانان او «واقعی» اند. میلی طبیعی در رمان‌نویس هست که حس شگفتی طلبی ما را پیوسته پاسخ گوید؛ اما این میل همواره با وقوف او بر این واقعیت تعدیل می‌شود که می‌باید تصدیق ما را نیز به دست آورد. به گفتهٔ هرد در اثرش موسوم به «نامه‌هائی دربارهٔ عشق و دلاوری»، «ما می‌باید نخست باور آوریم تا آنگاه بتوانیم تأثیرپذیریم»^۱ - از همین رو است که هرگاه با رمان‌نویس بحث دربارهٔ احتمال بودن داستان مطرح می‌شود، یعنی بحث دربارهٔ مسألهٔ آزارنده‌ای که از روزگار ارسطو تا کنون وجدان هنری را رنجه می‌داشته است، او معمولاً می‌کوشد رشتهٔ استدلال خود را با اشاره به ارزش شگفتی آغاز کند و دنبالهٔ آن را به ضرورت رعایت واقعیت‌نمائی بکشاند و از لزوم انسجام در رفتار قهرمانان سخن بگوید. داستانپرداز هنگامی بر این مطالب تأکید خاص می‌کند که هوشیارانه دست‌اندر کار ایجاد نوع تازه‌ای از داستان باشد و هنوز برایش مسلم نباشد که

1. *Letters on Chivalry and Romance* (1762). Letter x.